

Arrest

nr. 98 226 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding 24 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldt zich op 8 oktober 2007 aan bij de gemeente en wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 13 oktober 2007.

1.2. Bij schrijven van 12 oktober 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt geactualiseerd, zo o.m. bij schrijven van 12 augustus 2009 en 5 oktober 2009.

1.3. Op 9 maart 2011 dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 27 juli 2011 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 9 augustus 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond.

1.6. Op 16 augustus 2011 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

1.7. Op 3 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Bij schrijven van 13 juni 2012 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 24 september 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekster kennis neemt op 2 oktober 2012 en die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.06.2012 werd ingediend door :

A.R. {...} R.R.:)

nationaliteit: Armenië

geboren te {...} op 05.05.1945

adres: {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij in een prangende humanitaire situatie verkeert daar een verwijdering van betrokkene in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Het familiale leven van verzoekster zou geschonden worden daar het zich geheel in België zou afspelen. Verzoekster is weduwe en maakt reeds meer dan vijf jaar volledig deel uit van het gezin van haar dochter (mevrouw A.L. {...} - R.R.) zonder dat zij ten laste is van de Belgische Staat. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds op datum van 09.03.2011 een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van haar dochter. Deze aanvraag werd afgewezen op datum van 04.07.2011 met volgende motivatie: “Er werd onvoldoende aangetoond dat betrokkene in het verleden financiële steun heeft ontvangen: er werden twee rekeninguittreksels voorgelegd op naam van de dochter van betrokkene waaruit zou blijken dat er geld in het buitenland werd afgehaald. Deze rekeningafschriften dateren echter van september 2007. Hierdoor zijn ze onvoldoende recent om het karakter ten laste in de zes maanden voorafgaand aan de aanvraag te staven.” Betrokkene diende een nieuwe aanvraag in op datum van 16.08.2011 maar deze werd afgewezen op datum van 28.09.2011 omdat betrokkene buiten de nieuwe wet op de gezinshereniging valt.

Het feit dat betrokkene op datum van 04.07.2011 en op datum van 16.08.2011 werd afgewezen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het artikel 9bis kan immers niet beschouwd worden als een soort ‘vervanging’ voor het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, nadat deze aanvraag werd afgewezen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien

van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen enkele familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waarop zij een beroep zou kunnen doen. Betrokkene verbleef immers ruim 62 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Ook de loutere vermelding van art. 10 en art. 11 van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid vermits betrokkene geen bewijzen levert die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat betrokkene al sinds 2007 in België verblijft, dat betrokkene volledig geïntegreerd zou zijn en dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus inburgering volgde - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.10. Op 2 oktober 2012 wordt aan verzoekster de beslissing van 24 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat:

De bestreden beslissing de verblijfsaanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaart om de volgende redenen (stuk 1):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij in een prangende humanitaire situatie verkeert daar een verwijdering van betrokkene in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Het familiale leven van verzoekster zou geschonden worden daar het zich geheel in België zou afspelen. Verzoekster is weduwe en maakt reeds meer dan vijf jaar volledig deel uit van het gezin van haar dochter (mevrouw A. L. {...} - RR xxxxxxxx) zonder dat zij ten laste is van de Belgische staat. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds op datum van 09.03.2011 een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van haar dochter. Deze aanvraag werd afgewezen op datum van 04.07.2011 met volgende motivatie: “Er werd onvoldoende aangetoond dat betrokkene in het verleden financiële steun heeft ontvangen er werden twee rekeninguittreksels voorgelegd op naam van de dochter van betrokkene waaruit zou blijken dat er geld in het buitenland werd afgehaald. Deze rekeningafschriften dateren echter van september 2007. Hierdoor zijn ze onvoldoende recent om het karakter ten laste in de zes maanden voorafgaand aan de aanvraag te staven. Betrokken diende een nieuwe aanvraag in op datum van 16.08.2011 maar deze werd afgewezen op datum van 28.09.2011 omdat betrokkene buiten de nieuwe wet op de gezinshereniging valt. Het feit dat betrokkene op datum van 04.07.2011 en op datum van 16.08.2011 werd afgewezen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het artikel 9bis kan immers niet beschouwd worden als een soort “ vervanging” voor het artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980, nadat deze aanvraag werd afgewezen.

Terwijl:

Verweerder daarmee niet geantwoord heeft op het argument dat verzoekster in haar aanvraag had aangevoerd dat zij reeds op 15.10.2007 een aanvraag had ingediend tot gezinshereniging waarop pas op 9.08.2011 een antwoord is gekomen, hetgeen impliceert dat verzoekster 4 jaar lang gewacht heeft op een antwoord van verweerder;

Dat verzoekster desbetreffend verwees naar stuk 6 van haar dossier;

Dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met stuk 6;

Dat de bestreden beslissing blij geeft van een gebrekkige motivering,

Dat het gegeven - dat verweerder 4 jaar lang talmt om een beslissing te nemen en verzoekster zich ondertussen integreert - een gegeven is dat behoort in overweging genomen te worden als buitengewone omstandigheid;

Dat het gebrek aan inoverwegingneming van dergelijk gegeven, blij geeft van een onredelijke en onzorgvuldige afweging;

Zodat:

De bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen schendt, alsmede de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel;"

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in deze is bereikt.

2.1.3. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij niet geantwoord heeft op het argument dat zij in haar aanvraag had aangevoerd, namelijk dat zij reeds op 15 oktober 2007 een aanvraag had ingediend waarop pas op 9 augustus 2011 een antwoord is gekomen, hetgeen impliceert dat verzoekster vier jaar lang gewacht heeft op een antwoord van verweerder. Verzoekster stelt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met dit gegeven.

2.1.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.1.6. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.7. In casu heeft de verwerende partij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekster niet heeft aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.1.8. In haar aanvraag van 18 juni 2013 heeft verzoekster het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden:

“Mijn cliënte bevindt zich in een zodanige situatie dat het volharden in de vereiste om de huidige verblijfsaanvraag in te dienen in het land van herkomst, te weten Armenië, dermate nadelig is voor mijn cliënte dat het proportionaliteitsbeginsel, zoals begrepen in artikel 8 van het EVRM, daarmee wordt geschonden. Mijn cliënte is weduwe (stuk 2). Zij heeft een enige dochter, genaamd L.A. {...}, die van Belgische nationaliteit is (stuk 3 en 4). Mijn cliënte woont in bij haar dochter en deze neemt haar moeder volledig ten laste.

In Armenië heeft mijn cliënte geen directe familie.

Als moeder van een Belgisch kind verzoekt mijn cliënte op grond van artikel 8 EVRM en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet om haar verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren.

De onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag van mijn cliënte impliceert een - zij het tijdelijke - gedwongen scheiding tussen een Belgische onderdaan en zijn ouder en grootouder. Mijn cliënte maakt reeds meer dan 5 jaar volledig deel uit van het gezin van haar dochter zonder dat zij ten laste is van de Belgische Staat. Mijn cliënte woont in bij haar dochter, eerst op het adres te {...}, nadien op het adres {...} (stuk 11 en 12).

Mijn cliënte kwam in België aan op 8.10.2007 (stuk 5). Mijn cliënte diende een aanvraag in tot verblijf in België dd. 15.10.2007. Zij bekwam pas op 9.08.2011 een beslissing (stuk 6). Ondertussen was mijn cliënte reeds volledig geïntegreerd in België (stukken 7,8 en 9).

Mag ik u gelet op het bovenstaande vragen in hoofde van mijn cliënte buitengewone omstandigheden te willen aanvaarden die het voor mijn cliënte onmogelijk maken haar aanvraag in Armenië in te dienen.

Mag ik u vragen de huidige aanvraag ontvankelijk te willen verklaren?”

Hieruit blijkt dat verzoekster in essentie als buitengewone omstandigheden aanvoert dat:

- zij reeds vijf jaar bij haar enige dochter in België inwoont van wie zij ten laste is en op grond van artikel 8 EVRM vraagt dat haar aanvraag ontvankelijk wordt verklaard,

- zij een aanvraag tot verblijf indiende op 15 oktober 2007 waarin zij pas op 9 augustus 2011 een beslissing mocht ontvangen en zij in tussentijd volledig geïntegreerd raakte in de Belgische samenleving.

2.1.9. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat elementen die zij in haar aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. Immers oordeelde de verwerende partij: *“Betrokkene haalt aan dat zij in een prangende humanitaire situatie verkeert daar een verwijdering van betrokkene in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Het familiale leven van verzoekster zou geschonden worden daar het zich geheel in België zou afspelen. Verzoekster is weduwe en maakt reeds meer dan vijf jaar volledig deel uit van het gezin van haar dochter (mevrouw A.L. {...} - R.R.) zonder dat zij ten laste is van de Belgische Staat. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij reeds op datum van 09.03.2011 een aanvraag gezinshereniging indiende op basis van haar dochter. Deze aanvraag werd afgewezen op datum van 04.07.2011 met volgende motivatie: “Er werd onvoldoende aangetoond dat betrokkene in het verleden financiële steun heeft ontvangen: er werden twee rekeninguittreksels voorgelegd op naam van de dochter van betrokkene waaruit zou blijken dat er geld in het buitenland werd afgehaald. Deze rekeningafschriften dateren echter van september 2007. Hierdoor zijn ze onvoldoende recent om het karakter ten laste in de zes maanden voorafgaand aan de aanvraag te staven.” Betrokkene diende een nieuwe aanvraag in op datum van 16.08.2011 maar deze werd afgewezen op datum van 28.09.2011 omdat betrokkene buiten de nieuwe wet op de gezinshereniging valt. Het feit dat betrokkene op datum van 04.07.2011 en op datum van 16.08.2011 werd afgewezen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het artikel 9bis kan immers niet beschouwd worden als een soort ‘vervanging’ voor het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, nadat deze aanvraag werd afgewezen. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen enkele familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waarop zij een beroep zou kunnen doen. Betrokkene verbleef immers ruim 62 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Ook de loutere vermelding van art. 10 en art. 11 van de Belgische grondwet, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid vermits betrokkene geen bewijzen levert die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels. De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat betrokkene al sinds 2007 in België verblijft, dat betrokkene volledig geïntegreerd zou zijn en dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie en een cursus inburgering volgde - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Zoals blijkt uit verzoeksters aanvraag heeft zij haar aanvraag tot verblijf en het tijdstip van antwoord hierop aangevoerd om aan te tonen dat zij in tussentijd volledig geïntegreerd is in België. In dit kader heeft de gemachtigde niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat: *“De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekster aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster geeft in haar verzoekschrift een verduidelijking of interpretatie aan het element *“Mijn cliënte kwam in België aan op 8.10.2007 (stuk 5). Mijn cliënte diende een aanvraag in tot verblijf in België dd. 15.10.2007. Zij bekwam pas op 9.08.2011 een beslissing (stuk 6). Ondertussen was mijn cliënte reeds volledig geïntegreerd in België (stukken 7,8 en 9).”* dat zij in haar aanvraag aanhaalde, met name waar zij thans stelt dat het gegeven dat de verwerende partij vier jaar lang talmt om een beslissing te nemen als buitengewone omstandigheid dient te worden beschouwd, doch de Raad benadrukt nogmaals dat het aan verzoekster toekomt om bij haar aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens haar de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen zich naar haar land van herkomst te begeven om aldaar haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. De verduidelijking of interpretatie die verzoekster thans in het

verzoekschrift geeft vindt geen steun in haar aanvraag, waar zij slechts stelde *“Mijn cliënte diende een aanvraag in tot verblijf in België dd. 15.10.2007. Zij bekwam pas op 9.08.2011 een beslissing (stuk 6). Ondertussen was mijn cliënte reeds volledig geïntegreerd in België (stukken 7,8 en 9).”* en de gemachtigde niet kennelijk onredelijk geoordeeld heeft enerzijds dat *“Het feit dat betrokkene op datum van 04.07.2011 en op datum van 16.08.2011 werd afgewezen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het artikel 9bis kan immers niet beschouwd worden als een soort ‘vervanging’ voor het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, nadat deze aanvraag werd afgewezen.”* en anderzijds dat: *“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw – {...} - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

2.1.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.1.11. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Tweede middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet;

Doordat:

De bestreden beslissing de verblijfsaanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaart om de volgende redenen (stuk 1): “De aanvraag werd afgewezen op datum van 04.07.2011 met volgende motivatie: “Er werd onvoldoende aangetoond dat betrokkene in het verleden financiële steun heeft ontvangen er werden twee rekeninguittreksels voorgelegd op naam van de dochter van betrokkene waaruit zou blijken dat er geld in het buitenland werd afgehaald. Deze rekeningafschriften dateren echter van september 2007. Hierdoor zijn ze onvoldoende recent om het karakter ten laste in de zes maanden voorafgaand aan de aanvraag te staven. Betrokken diende een nieuwe aanvraag in op datum van 16.08.2011 maar deze werd afgewezen op datum van 28.09.2011 omdat betrokkene buiten de nieuwe wet op de gezinshereniging valt.

Het feit dat betrokkene op datum van 04.07.2011 en op datum van 16.08.2011 werd afgewezen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het artikel 9bis kan immers niet beschouwd worden als een soort “vervanging” voor het artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980, nadat deze aanvraag werd afgewezen”.

Terwijl:

Verweerder daarmee de draagwijdte van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet miskent;

Dat verzoekster de omstandigheden waarin zij zich bevindt inroept als buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet;

Dat verweerder die omstandigheden moet beoordelen in het licht van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet;

Dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van een gans andere orde is dan artikel 40 bis van de vreemdelingenwet. Bij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vraagt de verzoekende partij om een gunst van de Belgische overheid. Bij artikel 40 bis van de vreemdelingenwet beroept de verzoekende partij zich op een recht;

Dat de vergelijking die verweerder hier aanvoert tussen de beide artikelen, nl. “Het artikel 9bis kan immers niet beschouwd worden als een soort “vervanging” voor het artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980, nadat deze aanvraag werd afgewezen”, afbreuk doet aan de draagwijdte van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet;

Dat het immers perfect mogelijk is niet te voldoen aan de strikte voorwaarden van artikel 40 bis van de vreemdelingenwet maar de omstandigheden waarin men zich bevindt wel van die aard kunnen zijn om zich te beroepen op artikel 9 bis van de vreemdelingenwet;

Dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen enkele verwijzing naar artikel 40 bis van de vreemdelingenwet inhoudt;

Dat verweerder aan artikel 9 bis van de vreemdelingenwet een voorwaarde toevoegt die wettelijk niet voorzien is, nl. geen omstandigheden inroepen die al werden ingeroepen op grond van artikel 40 bis van de vreemdelingenwet op straffe van onontvankelijkheid;

Dat bovendien verweerder ten onrechte stelt Het feit dat betrokkene op datum van 04.07.2011 en op datum van 16.08.2011 werd afgewezen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid;

Dat verzoekster niet als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen dat zij afgewezen werd op datum van 04.07.2011 en 16.08.2011;

Dat verzoekster wel de omstandigheden waarin zij zich bevindt heeft ingeroepen, nl. het feit dat zij moeder en grootmoeder is van Belgische kinderen en kleinkinderen, dat zij niet ten laste is van de Belgische staat, dat zij zich geïntegreerd heeft gedurende haar verblijf in België enz.;

Dat de bestreden beslissing artikel 9 bis van de vreemdelingenwet schendt, blijk geeft van onzorgvuldigheid en onredelijkheid en zodoende gebrekkig gemotiveerd si;

Zodat:

De bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt, alsmede de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet;"

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel.

2.2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing geenszins kan gelezen worden dat er geen buitengewone omstandigheden zijn weerhouden in hoofde van verzoekster omdat het zou gaan om omstandigheden die al zijn ingeroepen in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt in elk geval dat de verwerende partij de omstandigheden die verzoekster heeft aangevoerd, namelijk dat zij reeds vijf jaar bij haar enige dochter in België inwoont, dat zij volledig geïntegreerd is en dat zij van haar dochter zou gescheiden worden, heeft onderzocht doch deze niet als buitengewone omstandigheden heeft beschouwd. Waar verzoekster aldus betoogt dat *"verweerder aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet een voorwaarde toevoegt die wettelijk niet voorzien is;"* gaat zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en mist haar betoog aldus feitelijke grondslag.

2.2.4. De Raad wijst erop dat de verwerende partij in het kader van het beoordelen van de buitengewone omstandigheden beschikt over een discretionaire bevoegdheid. De Raad is daarom in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.5. Waar verzoekster nog betoogt dat zij het feit dat zij werd afgewezen in haar aanvragen tot gezinshereniging niet als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald, wijst de Raad erop dat zij met dergelijk betoog niet aantoonde dat de verwerende partij bepaalde elementen die zij wél als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd, veronachtzaamd heeft, derwijze dat een gebrek aan de bestreden beslissing kleefte die de vernietiging ervan rechtvaardigt. Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift immers dat zij als buitengewone omstandigheden heeft aangehaald het feit dat zij moeder en grootmoeder is van Belgische kinderen en kleinkinderen en het feit dat ze zich geïntegreerd heeft, waarop de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd heeft waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar aanvraag in het buitenland in te dienen. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

2.2.6. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel het bestuur de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Gezien het voorgaande maakt verzoekster met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij niet zorgvuldig tot haar beslissing zou zijn gekomen.

2.2.7. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gezien het voorgaande tevens niet worden aangenomen.

2.2.8. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Derde middel: schending van artikel 8 EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat:

De bestreden beslissing de verblijfsaanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaart om de volgende redenen (stuk 1):

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. De verplichting op terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen enkele familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waarop zij een beroep zou kunnen doen. Betrokkene verbleef immers ruim 62jaar in Armenië en haar verblijf in België haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Terwijl verzoekster moet vaststellen dat in de proportionaliteitsafweging geen rekening gehouden wordt met de feiten eigen aan haar dossier, met name het feit dat zij weduwe is, haar enige dochter in België woont, deze dochter de Belgische nationaliteit bezit en zij ten laste is van deze dochter;

Dat de bestreden beslissing geen behoorlijke proportionaliteitsafweging heeft gemaakt en daardoor artikel 8 EVRM schendt, de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel;

Zodat:

De bestreden beslissing artikel 8 EVRM heeft geschonden, de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt, alsmede de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel”

2.3.2. Inzake de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.3.4. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen

(cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.3.5. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.3.6. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.3.7. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is

het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.3.8. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.3.9. De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat de verwerende partij rekening had moeten houden met het feit dat zij weduwe is en haar enige dochter, die de Belgische nationaliteit heeft, in België woont en dat zij ten laste is van haar dochter.

2.3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster sinds 2007 bij haar dochter L. A., de partner van haar dochter en haar kleindochter inwoont, zodat in casu aangenomen kan worden dat verzoekster een effectief gezinsleven heeft in België. Dit gegeven wordt op zich ook niet betwist door de verwerende partij. Er zijn in het administratief dossier evenmin indicaties voorhanden die wijzen op het tegendeel.

2.3.11. Aangezien verzoekster nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het in casu een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

2.3.12. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk werd rekening gehouden met de door verzoekster aangevoerde elementen, met name dat zij weduwe is, bij haar Belgische dochter inwoont en zij ten laste is van deze dochter. Immers wordt gemotiveerd dat aan de hand van een vorige aanvraag van verzoekster is gebleken dat zij onvoldoende aangetoond heeft ten laste te zijn van haar dochter, dat de verplichting tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst geen breuk van de familiale relaties inhoudt maar slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en dat het niet waarschijnlijk is dat verzoekster helemaal geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waarop zij een beroep zou kunnen doen, immers verbleef zij daar ruim 62 jaar waarmee haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden alhier geenszins kunnen vergeleken worden.

Verzoekster herhaalt slechts dat de bestreden beslissing haar zou scheiden van haar dochter waarvan zij ten laste is en dat zij weduwe is, doch toont hiermee niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de personen met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag indient. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER